

Даниял кітабы — жүз елу екінші

Езекиелдің екі таяғының рәміздігі: пайғамбарлық пен құтқарылу арқылы өтетін сапар

Jeff Pippenger

2024-03-22

Біз Езекиелдің отыз жетінші тарауындағы желіні қарастырып отырмыз; онда әуелі жетінші кернейдің үндеуі мен Лаодикияға арналған хабар айқындалады, сол арқылы жүз қырық төрт мыңның әскері пайда болады. Содан кейін Езекиел сол желіні қайталап, оны кеңейте түседі: Израилдің солтүстік және оңтүстік патшалықтарының екі таяғының қосылуын енгізіп, оны Жетінші кернейдің үндеуі естілетін уақытта Құдайлық пен адамзаттың бірігу үдерісінің көрнекі бейнесі ретінде ұсынады. Екі халық бір халық болып қосылғаннан кейін, Езекиел олардың үстінен патша бар екенін көрсетеді, содан соң ол жүз қырық төрт мыңмен жүзеге асатын мәңгілік келісім туралы сөз қозғайды, әрі соңғы күндердегі сол келісім халқының ортасында Құдайдың киелі орны мәңгі болатынын ерекше атап көрсетеді.

Біз сол желіге 1844 жылы Жоханның ғибадатхананы өлшеу қызметін қостық; бұл 2001 жылғы 11 қыркүйекте басталған соңғы өлшеуді бейнелейді. Сол өлшеу туралы Захария да айтады; ол өлшеудің Құдай Иерусалимді Өз есімін орнататын қала ретінде қайтадан таңдаған кезде жүзеге асатынын көрсетеді. Біз ғибадатхананы құрайтын бөліктер мен Израилдің солтүстік және оңтүстік патшалықтарының екі таяғының арасында ұқсату жасап отырмыз. Мәсіхтің Өз Құдайлығын жүз қырық төрт мыңның адамшылығымен біріктірудегі ісі Израилдің солтүстік және оңтүстік патшалықтарына келген екі мың бес жүз жиырма жылдық бытыраудың екі пайғамбарлығында, екі мың үш жүз жылдық пайғамбарлықпен байланыста, бейнеленген.

Езекиелдің таяқтарының Ізгі хабар ісіндегі нені білдіретінін айқындау үшін Ізгі хабардың өзін негізгі деңгейде түсіну қажет. Мәсіх бізге мұра болып жеткен әлсіздіктің төрт мың жылынан кейінгі құлаған тәнімізді қабылдады; бұл әлсіздік Оған Мәриям арқылы берілді. Біздің Үлгіміз ретінде Ол Өз еркін Әкесінің еркіне бағындыра отырып, біз де Өзінің жеңгеніндей жеңе алатынымызды көрсетті, яғни өз еркімізді Оның еркіне мойынсұндыра отырып жеңеміз. Біздің еркіміз жанның қорғаны болып табылатын миымызда не игілікке, не зұлымдыққа жұмсалады.

«Екі тоқсанның жұмысын бір тоқсанға сыйғызуды қалайтын студентке бұл мәселеде өз дегенімен жүруге рұқсат етілмеуі тиіс. Қос жұмысты атқаруға ұмтылу көптеген адамдар үшін ойды шамадан тыс қажыту мен тиісті дене жаттығуларын елемейді білдіреді. Ақыл-ойдың шамадан тыс көп рухани қоректі қабылдап, қорыта алады деп жорамалдау орынды емес; әрі асқазанға ешбір тынығу мерзімін берместен, ас қорыту мүшелеріне ауыртпалық артып, оларды артық тамақтандыру қандай үлкен күнә болса, ақыл-ойды да солай артық қоректендіру сондай-ақ үлкен күнә. Ми — бүкіл адамның қорған-қамалы; тамақтанудағы, киінудегі немесе ұйқыдағы теріс әдеттер миға әсер етіп, студент

аңсайтын нәрсеге — жақсы ақыл-ой тәртібіне — жетуге кедергі келтіреді. Дененің ілтипатпен қаралмаған кез келген бөлігі өз зақымын миға жеткізеді. Жастарға өз денсаулығын қалай сақтау керектігін үйретуде мол төзім мен табандылық танытылуы тиіс. Олар бұл мәселеде жақсы хабардар болуы керек, сонда әрбір бұлшық ет пен мүше ерікті не еріксіз әрекетте денсаулықтың ең жақсы күйі нәтижеленетіндей болып нығайтылып, тәртіпке келтірілсін, әрі ми оқу жүктемесін көтере алатындай қуаттандырылсын». Christian Education, 124.

Мәңгілік келісімнің ісі — Құдайдың заңын біздің жүрегімізге де, санамызға да жазу, ал жүрегіміз де, санамыз да біздің миымыз болып табылатын «жанымыздың қорғанында» орналасқан.

«Еркектің де, әйелдің де санасы бір сәтте тазалық пен киеліліктен азғындыққа, бұзылуға және қылмысқа түспейді. Адамдықты тәңірлікке айналдыруға да, немесе Құдайдың бейнесінде жаратылғандарды хайуандық не шайтандық күйге дейін төмендетуге де уақыт керек. Біз неге назар салсақ, соған ұқсап өзгере түсеміз. Жаратушысының бейнесінде жаратылған болса да, адам өз санасын сондай етіп тәрбиелей алады, тіпті бір кезде жиіркенген күнәсі өзіне жағымды бола бастайды. Ол қырағылық пен дұғаны доғарған кезде, жүрек атты қорған-қамалды күзетуді де доғарады да, күнә мен қылмысқа барады. Сана азады, ал оны азғын құмарлықтарға бағындырып, моральдық және зияткерлік күштерді құл етуге баулып жатқан кезде, оны бұзылудан жоғары көтеру мүмкін емес. Нәпсілік санаға қарсы үздіксіз соғыс жүргізілуіне тиіс; әрі бізге Құдай рақымының тазартушы ықпалы жәрдем етуі керек, сол ықпал сананы жоғарыға тартып, оны таза әрі қасиетті нәрселер туралы ой жүгіртуге дағдыландырады». Adventist Home, 330.

«Ақыл», «жүрек», «ми» — «жанның қорғаны». Қорған — күнәнің енуінен қорғалуға тиіс бекініс.

«Әкеге бағыштаған дұғасында Мәсіх дүниеге ақыл мен жанға өшпестей қашалып жазылуға тиіс сабақ берді. “Мәңгілік өмір — жалғыз шынайы Құдай болып табылатын Сені және Өзің жіберген Иса Мәсіхті тану”, — деді Ол. Жохан 17:3. Міне, осы — шынайы білім. Ол күш береді. Құдайды және Оның жібергені Иса Мәсіхті тәжірибе арқылы тану адамды Құдайдың бейнесіне өзгертеді. Ол адамға өзін-өзі билеу қабілетін береді, төменгі болмыстың әрбір ниеті мен құмарлығын ақыл-ойдың жоғары күштерінің билігіне бағындырады. Ол өз иесін Құдайдың ұлы әрі көктің мұрагері етеді. Ол оны Шексіздің санасымен қарым-қатынасқа енгізіп, ғаламның бай қазыналарын оған ашады». Christ’s Object Lessons, 114.

«Жоғары күштер» «төменгі табиғаттың түрткілері мен құмарлықтарын» бақылап, бағындыру үшін қолданылуға тиіс. Жоғары күштер ақыл-ойда орналасқан, әрі «Шексіздің ақылымен қарым-қатынас» қана «адамды Құдайдың бейнесіне айналдырады». Жүз қырық төрт мыңның мөрлену уақытында бір топта аңның бейнесі, ал екінші топта Мәсіхтің бейнесі қалыптасады. Бұл өзгерісті жүзеге асыратын нәрсе — ақыл-ойлардың байланысы. Пауыл атап көрсеткендей, тәндік немесе нәпсілік ақылға ие болғандар тәннің бейнесін — аңды —

қалыптастырады. Ал Мәсіхтің ақылына жеткендер Мәсіхтің бейнесін қалыптастырады. Келісімнің уәдесі — бәріміз де тәндік ақылмен туылған болсақ та, Құдайға бет бұрған сәтте Мәсіхтің ақылына жете алатынымыз.

Өздерінде Мәсіх Исада болған осы ой-ниет болсын: Ол Құдайдың болмысында бола тұра, Құдаймен тең болуды олжа деп санаған жоқ; бірақ Өзін еш даңқсыз етіп, құлдың кейпін қабылдап, адамға ұқсас болып жаратылды; әрі адам бейнесінде табылып, Өзін төмендетіп, өлімге дейін, тіпті айқыштағы өлімге дейін мойынсұнғыш болды. Філіпіліктерге 2:5–8.

Бізде Мәсіхтің ой-ниеті болуы керек, ол Мәсіхтің Өзінде қалай болған болса, солай, өйткені біз Оның бейнесі бойынша жаратылды. Бірақ бізде ол ой-ниет жоқ, бізде тәндік ой бар, күнәнің құлы болып сатылғанбыз.

Ендеше Иса Мәсіхтің ішінде болып, тәннің қалауымен емес, Рухтың жетелеуімен жүретіндерге енді ешқандай айыптау жоқ. Өйткені Иса Мәсіхтегі өмір Рухының заңы мені күнә мен өлім заңынан азат етті. Себебі тән арқылы әлсірегендіктен, заңның істей алмағанын Құдай Өзінің Ұлын күнәкар тәннің ұқсастығында және күнә үшін жіберіп, тәнде күнәні айыптады. Бұл — тәннің қалауымен емес, Рухтың жетелеуімен жүретін бізде заңның әділ талабы орындалуы үшін. Өйткені тәннің қалауымен өмір сүретіндер тәнге тән нәрселерді ойлайды, ал Рухтың жетелеуімен өмір сүретіндер Рухқа тән нәрселерді ойлайды. Себебі тәндік ой — өлім, ал рухани ой — өмір мен тыныштық. Өйткені тәндік ойлау Құдайға қарсы дұшпандық; өйткені ол Құдайдың заңына бағынбайды, тіпті бағына да алмайды. Сондықтан тәннің билігінде болғандар Құдайға ұнай алмайды. Ал егер сендердің іштерінде Құдайдың Рухы тұрса, сендер тәннің билігінде емес, Рухтың билігіндесіндер. Ал егер біреуде Мәсіхтің Рухы болмаса, ол Оған тиесілі емес. Егер Мәсіх сендердің іштерінде болса, онда тән күнә себепті өлі, ал Рух әділдік себепті — өмір. Римдіктерге 8:1–10.

Рухтан болу — өмір, ал тәннен болу — өлім. Тән — төменгі табиғат; ол біздің сезімдеріміздің қайнар көзі. Тәндік төменгі табиғат Киелі Рухқа бағындырылған еркіміздің әрекет етуі арқылы жүзеге асатын жоғары табиғаттың басқаруында болуы тиіс. Біздің жоғары тәндік санамыз осы жерде әрі дәл қазір өзгеріске түсе алады, бірақ төменгі табиғатымыз өзгертілуі үшін Екінші Келуді күтуі керек.

Езекиелдің екі таяғының бірі аула ретінде бейнеленген таяқты айқындайды, ал сол таяқ өз қорытындысына 1798 жылы жетті. Ол қонақты таптап-жаншып өткен пұтқа табынушылықтың мың екі жүз алпыс жылымен және қонақты таптап-жаншып өткен папалықтың мың екі жүз алпыс жылымен мінсіз бөлінген болатын. Сол таяқ Құдайдың киелі үйінің тапталуын білдірген жоқ, өйткені Құдайдың киелі үйі оңтүстік патшалықта орналасқан еді. Пұтқа табынушылық пен папалық таптап-жаншыған қонақ адамдық ғибадатхана болды, бірақ оңтүстік патшалыққа қатысты алғанда ол дене еді, ал оңтүстік патшалық Құдай басын орналастыруды таңдаған орын болды. Солтүстік патшалық дене болды, оңтүстік патшалық бас болды.

Солтүстік патшалықтың мың екі жүз алпыс жылдан тұратын екі бөлінісі тән ғибадатханасындағы күнәға бейімділіктің екі түрлі үрдісін бейнеледі; бұлар тұқым қуалайтын және қалыптастырылған бейімділіктер арқылы көрсетілген. Пұтқа табынушылық тән ғибадатханасындағы күнәның тұқым қуалайтын бейімділіктерінің нышаны болды, ал папалықтың пұтқа табынушылық дінін қабылдауы күнәға қалыптастырылған бейімділіктерді білдіреді. Қай жағдайда да тән ғибадатханасы Екінші Келуге дейін өзгертіле алмады, сондықтан солтүстік патшалықтың таяғы тек 1798 жылға дейін созылды, әрі Жоханға ғибадатхананы өлшеу бұйырылған кезде, сол таяқ сыртта қалдырылуға тиіс болды.

«Өзгеру» деген сөз бір күйден немесе жағдайдан екінші бір күйге ауысу не өзгеруді білдіреді. Адам ата мен Хауа ана күнә жасағанда, олар өздерінің бастапқы күйінен «өзгерді», өйткені олар мінсіз, Құдайдың бейнесінде жаратылған еді, әрі олардың жоғары қабілеттері төменгі қабілеттерді билеп тұрған болатын. Олар күнә жасаған кезде, төменгі қабілеттері жоғары қабілеттерден үстемдік алатын болмысқа «өзгерді». Олар осы күйді өздерінің барлық ұрпақтарына жеткізді.

Езекиелдің екі таяқ туралы пайғамбарлық байланысында Жаратқан Ие Иерусалимді патша тұратын бас қала, астана етіп таңдады. Ол жоғары билік болуға тиіс еді. Екі таяқтың теңеуінде оңтүстік патшалық солтүстіктегі жоғары патшалыққа қатысты төменгі билік болды. Екі таяқтың біріктірілуі арқылы бейнеленген бетбұрыс оңтүстік патшалықтың бас ретіндегі өз орнына қайта оралуын талап етті. Ол солтүстік патшалыққа қарай бет бұруға тиіс еді, өйткені сол кезде ол солтүстіктің шынайы патшасымен біріктіріліп, шынайы солтүстік патшалықтың тақ сарайымен байланыстырылды.

Осы себептен солтүстік патшалық тек 1798 жылға дейін ғана жетті, ал Жоханға тек 1798 жылға дейін жеткен сыртқы ауланы тыс қалдыру бұйырылды. Оңтүстік патшалық үшінші періштенің келуімен екі мың үш жүз жылдың таяғына қосылатын еді, ал солтүстік патшалық Жохан содан кейін өлшеген ғибадатхананың екі бөлмесінің ішінде тәңірлік пен адамдықтың бірігуі жүзеге асқанда аяқталатын еді. Солтүстік патшалық қырық алтының байланысы арқылы үшінші періштенің келуі кезінде оңтүстік патшалықпен байланыстырылды, бірақ ол оңтүстік патшалық сияқты 1844 жылмен тікелей байланыспады.

Оңтүстік патшалық қырық алты жылдық ғибадатханамен де, әрі екі жүз жиырма жылмен бейнеленген құдайлық пен адамдықтың бірігуімен де байланысты болды. Солтүстік патшалық 1798 жылы қырық алты жылдық ғибадатхананың іргетасын белгіледі, бірақ ол сонда аяқталды, өйткені іргетас ретінде ол Мәсіхтің Өзіне қабылдап алған тәнін бейнеледі, ал Оның тәні дүние жаратылғаннан бері өлтірілген еді. Барлық ғибадатханалар — өзара алмастырылатын рәміздер, ал 1798 жылғы қырық алты жылдың іргетасы Оның адамдық тәнін айқындайды, және сол қырық алты жылдың 1844 жылғы аяқталуы Оның Құдайлығын айқындайды.

1798 жылға дейін тапталып келген жасақ Құдайдың киелі орнының өзі емес еді, дегенмен сол уақыт кезеңінде Құдайдың киелі орны тапталып жатқандай етіп бейнеленді; бірақ бұл

тапталу Құдай Өзінің киелі орны мен есімін орналастыру үшін Иерусалимді таңдаған оңтүстік патшалықта жүзеге асырылып жатты. Тапталған жасақ басқа ұлттарды білдірді, ол тәнді білдірді.

Адам мен Хауа күнә жасағанда, адамзаттың жеті мың жылы бойы күнәның табанына тапталуын білдіретін «жеті мезгіл» басталды. Сол сәтте дүниенің негізі қаланғаннан бері бауыздалған Тоқты адамзаттың күнәлі жалаңаштығын жабу үшін тоқтының терілерін берді. Адамзаттың тапталуы 1798 жылы аяқталғанда, қасиеттелген ғибадатхананың әрбір бейнесінің іргетасы әрі Құрушысы болып табылатын Тоқты қайтадан бауыздалды. Сол жерде солтүстік патшалық та, онда бейнеленген адам ғибадатханасы да аяқталды.

1798 жыл — жалған антихрист өзіне 538 жылы берілген биліктен басталған үш жарым пайғамбарлық жылға созылған өзінің шайтандық куәлігін бергеннен кейін өлтірілген уақыт; ал оның алдында 508 жылдан басталған отыз жылдық дайындық кезеңі болған еді. Бұл Мәсіхтің туғанынан басталған, Оның билікке ие болуымен, яғни шомылдыру рәсімінен өткен кезде аяқталған, отыз жылдық дайындығының шайтандық жалған көшірмесі еді; содан кейін Ол үш жарым нақты жыл бойы Өз куәлігін берді, ақыры дүниенің іргесі қаланғаннан бері бауыздалған Тоқты айқышқа шегеленген нүктеге жетті. Сонда Оның: ғибадатхана қиратылғаннан кейін, оны үш күнде қайта тұрғызамын, деген уәдесі орындалды.

Өз денесінің ғибадатханасын қайта тұрғызатын да Сол болар еді, өйткені қайта тірілуді жүзеге асырған Оның құдайлық болмысының күші еді; айқышқа шегеленгенде өлген Оның құдайлығы емес, айқышта өлген Оның адамдық болмысы еді, өйткені Құдайдың өлуі мүмкін емес.

«„Мен қайта тірілу әрі өмірімін“ (Жохан 11:25). „Мен оны қайта алуым үшін жанымды қоямын“ (Жохан 10:17) деген Тұлға қабірден Өзінде болған өмірге қайта шықты. Адамдық табиғат өлді; құдайлық табиғат өлген жоқ. Христос Өзінің құдайлық табиғатында өлімнің бұғауларын үзуге құдіретке ие болды. Ол Өзі қаласа, кімді тірілтсе де, сол үшін Өзінде өмір бар екенін мәлімдейді». Selected Messages, book 1, 301.

1798 жылы адамдық ғибадатхана, «солтүстік патшалықтың» жасағы, өз қорытындысына жетті, өйткені төменгі болмыстың нышаны ретінде ол Екінші Келудегі қайта тірілуге дейін өзгертіле алмайтын еді. Алайда ол Мәсіх қайта тұрғызған, өзгеріске ұшырай алатын ғибадатхананың қырық алты жылының негізін айқындады; бұл ғибадатхана оңтүстік патшалық арқылы бейнеленген еді, ал ол ақыл-ойдың жоғары күштерінің нышаны болатын; дәл сол жоғары күштер күнәкар ақталған сәтте өзгеріске ұшырайды.

Мәсіх Өзі қалаған іргетастың үстіне елшілер Құдайдың қауымын тұрғызды. Жазбаларда қауымның құрылуын бейнелеп көрсету үшін ғибадатхананың салынуы туралы бейне жиі қолданылады. Зәкәрия Мәсіхті Жаратқан Иенің ғибадатханасын салуға тиісті Өскін деп атайды. Ол басқа ұлт өкілдерінің бұл іске жәрдемдесетінін айтып: «Алыстағылар келіп, Жаратқан Иенің ғибадатханасын салады»,— дейді; ал Ишая: «Бөгде жұрттың ұлдары сенің қабырғаларыңды тұрғызады»,— деп жариялайды. Зәкәрия 6:12, 15; Ишая

60:10.

Осы ғибадатхананың салынуы туралы жазып, Петір былай дейді: «Кімге келсеңдер, адамдар расымен қабылдамаған, бірақ Құдай таңдаған әрі қымбат тірі тасқа келгендей, сендер де тірі тастар ретінде рухани үй, қасиетті діни қызметкерлер қауымы болып құрылып жатырсыңдар, Иса Мәсіх арқылы Құдайға ұнамды рухани құрбандықтар ұсыну үшін». 1 Петір 2:4, 5.

“Яһуди мен басқа ұлттар әлемінің тас қазылатын кенішінде елшілер іргетасқа қалау үшін тастарды шығарып, еңбек етті. Ефестегі сенушілерге жазған хатында Пауыл былай деді: ‘Ендеше, енді сендер бөтендер де, жат жұрттықтар да емессіңдер, қайта, әулиелермен бірге отандассыңдар және Құдай үйінің мүшелерісіңдер; сендер елшілер мен пайғамбарлардың іргетасы үстіне салынғансыңдар, ал Иса Мәсіхтің Өзі — басты бұрыштық Тас; Оның ішінде бүкіл құрылыс өзара дәл қиыстырылып, Иеміздегі киелі ғибадатхана болып өсіп келеді; Оның ішінде сендер де Рух арқылы Құдайдың мекені болу үшін бірге құрылып жатырсыңдар.’ Ефестіктерге 2:19–22.”

Ал ол Қорынттықтарға былай деп жазды: «Маған берілген Құдайдың рақымына сай, дана бас құрылысшы ретінде іргетасты қаладым, ал оның үстіне басқа біреу салып жатыр. Бірақ әркім оның үстіне қалай салып жатқанын абайласын. Өйткені қаланған іргетастан, яғни Иса Мәсіхтен, өзге іргетасты ешкім қала алмайды. Енді кімде-кім осы іргетастың үстіне алтын, күміс, асыл тастар, ағаш, шөп, сабан салса, әркімнің ісі әшкереленеді; өйткені оны сол күн жария етеді, себебі ол отпен ашылады; әрі от әркімнің ісін, оның қандай екенін, сынайды». 1 Қорынттықтарға 3:10–13.

«Елшілер берік іргетастың, яғни Мәңгілік Жартастың үстіне құрылыс салды. Сол іргетасқа олар дүниеден қашап алған тастарды әкелді. Құрылысшылар еңбектерін кедергісіз атқарған жоқ. Олардың ісі Мәсіхтің жауларының қарсылығы салдарынан аса ауырлай түсті. Олар жалған іргетастың үстіне құрылыс салып жүргендердің діншіл тар өрістілігіне, теріс түсінігіне және өшпенділігіне қарсы күресуге мәжбүр болды. Шіркеудің құрылысшылары ретінде еңбек еткендердің көбі Нехемияның күндеріндегі қабырға тұрғызушыларға ұқсатылуы мүмкін; олар туралы былай деп жазылған: “Қабырға үстінде құрылыс салғандар да, жүк көтергендер де, жүк артқандар да — әрқайсысы бір қолымен жұмысты істеп, екінші қолымен қару ұстады”. Нехемия 4:17». Елшілердің істері, 595, 596.

Бұл зерттеуді келесі мақалада жалғастырамыз.

«Адамзаттың құлауы бүкіл көкті қайғыға толтырды. Құдай жаратқан дүние күнәнің қарғысына ұшырап, қасірет пен өлімге душар болған тіршілік иелерімен мекенделді. Заңды бұзғандар үшін ешбір құтылу жолы көрінбеді. Періштелер мадақ жырларын доғарды. Бүкіл аспан сарайларында күнәнің әкелген күйреуі үшін аза тұту болды.

«Көктің даңқты Қолбасшысы — Құдай Ұлы — құлаған адамзатқа аяушылықпен қарады. Жоғалған дүниенің қасірет-қайғысы Оның алдына көтерілгенде, Оның жүрегі шексіз жанашырлықпен толқыды. Бірақ Құдайлық сүйіспеншілік адамды құтқаруға болатын бір жоспарды ойластырған еді. Құдайдың бұзылған заңы күнәкардың өмірін талап етті.

Бүкіл ғаламда адам үшін оның талаптарын қанағаттандыра алатын жалғыз Біреу ғана бар еді. Құдай заңы Құдайдың Өзі сияқты киелі болғандықтан, оның бұзылуы үшін тек Құдаймен тең Біреу ғана татуластыру құрбандығын жасай алатын еді. Мәсіхтен басқа ешкім құлаған адамды заңның қарғысынан құтқарып, оны қайтадан Көкпен үйлесімге келтіре алмайтын еді. Мәсіх күнәнің айыбы мен масқарасын Өз үстіне алатын еді, ал күнә киелі Құдай үшін соншалықты жиренішті болғандықтан, Әке мен Өзінің Ұлын ажыратуға тиіс еді. Мәсіх құрып кеткен адамзатты құтқару үшін қайғы-қасіреттің ең тереңіне дейін түсер еді.»

«Әкенің алдында Ол күнәкардың мүддесі үшін араша түсті, ал көктегі әскер сөзбен жеткізуге келмейтін зор ынтамен нәтижесін күтті. Сол тылсым кеңесу — құлаған адам ұлдары үшін болған “тыныштық кеңесі” (Зәкәрия 6:13) — ұзаққа созылды. Құтқарылу жоспары жер жаратылмай тұрып-ақ белгіленген еді; өйткені Мәсіх — “дүниенің негізі қаланғаннан бері бауыздалған Тоқты” (Аян 13:8); дегенмен айыпты нәсіл үшін өлуге Өз Ұлын беру тіпті ғаламның Патшасының Өзі үшін де күрес болды. Бірақ “Құдай дүниені соншалық сүйді, сондықтан Оған сенетін әркім өлмей, мәңгілік өмірге ие болсын деп, Өзінің жалғыз Ұлын берді”. Жохан 3:16. О, құтқарылу құпиясы! Өзін сүймеген дүние үшін Құдайдың сүйіспеншілігі неткен ғажап! “Білімнен асатын” сол сүйіспеншіліктің тереңдігін кім тани алар? Шексіз ғасырлар бойы өшпес саналар, ақыл жетпес сол сүйіспеншіліктің құпиясын ұғынуға ұмтылып, таңданысқа қалып, тағзым ететін болады.»

«Құдай Мәсіхте көрініп, “дүниені Өзімен татуластыруға” тиіс болды.» 2 Қорынттықтарға 5:19. Адам күнә арқылы соншалықты азғындалып кеткендіктен, табиғаты пәктік пен игіліктен тұратын Құдаймен өздігінен үйлесімге келуі мүмкін емес еді. Бірақ Мәсіх адамды заңның айыптауынан құтқарғаннан кейін, адамдық күш-жігермен бірігуі үшін оған Құдайдың құдіретін дарыта алатын еді. Осылайша Құдайға қарай тәубе ету және Мәсіхке деген сенім арқылы Адамның құлаған балалары қайтадан “Құдайдың балалары” бола алатын еді. 1 Жохан 3:2.» Патриархтар мен пайғамбарлар, 63, 64.